

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 3 " — "
Egész évre 5 " — "

☞ Megjelenik e lap hetenként egyszer, Szombaton.

Szerkesztői iroda:

1-ső Tized 104. sz. a., hová a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.

☞ Hirdetmények elfogadtnak Milhoffer János „Szentháromság” ezimzett gyógyszerárában.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sorért, egyszeri hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árleengedés adatik.

A nyilttérben való közlemény 3 hasábos soráért 10 kr. számítottik.

Közrendészetünk.

II.

A keresztyén vallás alapítója és az emberiség tanító nagymestere, Urunk Jézus Krisztus hagyta ránk ama jeles szabálymondatot: „ne legyetek felettébb igazságosak”; én csak kissé akartam e című első közleményemmel igazságos lenni és majd kárát vallottam.

Van a magyarnak egy a nemzettel egykorú közmondása: „mondj igazat, betörök a fejed”; én elkezdtem igazat mondani — és majd betört szegény fejem.

A nagypénteki molnár történetét már egyszer, e lapok múlt évi folyamának 2-ik számában adott közleményemben megemlítettem; most kénytelen vagyok hozzá tenni: hogy ez is csak akkor fenyegetőzött, midőn igazat mondtak ellene.

A közügy érdekében, és rá kényszerülve, igen; de ön jószántomból, készakarátulag nem bíbelődöm senkinek drága személyével, hivatalával, tisztével, vagy ezek sérthetetlen nimbuszával.

Gyermekkoromból ismerem a szegény Lázár és elkárhozott dúsgazdag történetét: ahhoz alkalmazom magamat, — és említeni fogok csak Mózeseket, Pátriárkákat és Prófétákat, Farizeusokat és Irástudókat, Kerubokat és Arkangyalokat; — a kinek füle van, hallja, és a kinek józan gondolkozása van, értse.

Az élet fentartásához legáltalánosb élelmiczikk a kenyér. A kecskeméti nép legnagyobb része önmaga sütötte házi-kenyérrel él; de naponkint ezrével árulják piacunkon a kenyeret, mi azt feltételezi: hogy népünk ezrei piaci kenyérral élnek, s ez is megérdemlene egy kis gondoskodást, — holott évtizedek óta, köztudomás szerint, a piaci kenyér tisztí vizsgálat alatt nem volt.

Nem azt értem én, midőn a szorgalmas gazdasszony házi-kenyerének feleslegét piacra küldi; hanem a szó teljes értelmében piacra szánt kenyeret, az úgynevezett kenyérkofák süteményét értem.

Nézzétek azt a szép külsejű, fényes héjú, diszesen körülhasadt kenyeret: nem egyéb az — mint mondják — rosszul élesztett, hibásan dagasztott élvezhetlen téstátömegnél, rozs-derczéből és bodor-korpából készítve, — lássa mikép fogyasztja el a ki belebotlik és megveszi, — szépet mutat, mert tisztabúza-liszttel van kiszakasztatva.

Vegyetek a kecskeméti piacon két-ökölnyi fehér, vagy félféher czipót: találtok benne legalább egy ökölnyi, — egy öreg kenyérben pedig legalább tíz vagy tizenöt egy-egy tenyérnyi üreget, elannyira sokszorozva, hogy hóján kívül az egész kenyér belső tartalmát két tenyerekek-

ben marokra szoríthatjátok, — mert nem egyéb ez — úgy beszélük — mint timsóval kevert és összedagasztott egészségrontó sütemény.

Meg van írva a szent könyvekben, hogy: „nemcsak kenyérral él az ember; hanem Isten igéjével is”; mai viszonyaink közt hozzá tehetjük, hogy — hússal is. — A városi község-hatóság meghozta a legszebb határozatot, az országos kormányhatóság szabályrendelet érvényére emelte azt, valamennyi mészáros iparos kötelezte magát annak megtartására, közöltette az írásban mindenikkel, kiadott az a Pátriárkáknak és Prófétáknak oly utasítással, hogy a rézfokossal fegyverzett Arkangyalok és gyiklesővel ellátott Kerubok által azt pontosan megtartassák, — és mégis, hol van valahol a magyar futta földön hiányosb húsmérési rendészet, mint Kecskeméten!?

Piaczi rendészetünk a valóságos rendetlenség színvonalán is alul áll. Nem értem a kivételre szánt cikkeket: Isten áldásából ezek többnyire oly bőséggel találhatók, hogy esetben örülnünk kell, ha revőre, vagy szállítóira találunk; de igenis értem a szükséges házi élelemre szolgáló cikkeket. Csak egypár példát említek. Minden rendezett piacon a kofák vétele bizonyos kiszabott óráig szigorúan betiltva van; nálunk viradtára télen-nyáron már minden a kofák kezében összpontosul. Hány eset van rá, midőn a tisztességes polgárnő például saját házi szükségére tyúk-tojást venni kíván, kikapja kezéből az ólálkodó kofa s ha nem tágit, kosarastól fején rontja össze; hány eset van rá, midőn a csibét vagy egyéb apró marhát kirántja a házi fogyasztó kezéből a kofa és arcához veri; — ha egy szegény sorsú gazdasszony, sokszor betege számára egy font hús árút akar beszerezni, kiküld egy véka gagonát, de sokszor egy véka korpát a piacra, tessék megfigyelni: megveszi azonnal egy kofa olcsó áron, tovább megyen vele s ott eladja másik kofának jó áron, virradat után már a házi fogyasztó kénytelen ugyanazt beszerezni a harmadik vagy negyedik kofától méregdrága áron.

A kerubok és arkangyalok pedig ezt nem látják, mert nekik is élniök kell. Figyelje valaki, és tapasztalni fogja, mikép fegyverzik le ezeket: ha a kofák ugyanis nagy ritkán ilyen két lábú tollatlan tarka madarat megleshetnek, kiszorítják valamely piaci zugban, kifizetik számára a papramorgó árát, a mint dukál, és addig, míg a kofák mindent el nem takarítottak, vagy kedvük szerint meg nem rakodtak, ilyenén ál-kerub és arkangyal csak a piaci melléki lebujokban lesz található.

Ezekekről sem szólok többet, elég erről csak ennyit említeni, hogy árvaságunkat beismerhessük; de kérdem: van ebben az állapotban valami kigondolható haszna a természetnek

vagy fogyasztónak? — van érdekében a közönségnek, hogy 25—30 kaszapakerülő kofának ilyen garázdalkodását elnézze? — általában pedig, nem válik az ilyen állapot végzetlen szegényére az egész városnak???

Pátriárkák, Próféták és Irástudók! nyissátok fel valahára szeméiteket és övezzétek fel magatokat a közönség jóléte fölötti örökös fegyverével, — mert bizony, bizony mondom nektek, eljő az idő, midőn számot kérnek sáfárságtokról.

* * *

Fentebbiekben piaci rendészetünket kívántam bemutatni. Ezer meg ezer mondani valóm volna még külső és belső közrendészetünk hiányos voltáról; de nincs kedvem darázs-fészekbe nyulni meztelen kezekkel: mondja el többít más, a ki e tárgyat talán homályosb szemüvegen látja mint én, a többít írja meg az, a ki talán kiméletesebben adhatja elő a minden lépten-nyomon mutatkozó botrányokat, mint én, legyen az a kofa vagy a kofák vezetője. Tatnom az iránt: hogy ez állapot nem tarthat sokáig; — egyébiránt addig is, míg véget érne, igen kívánatos volna fentebbieket hivatalos adatokkal megczáfolni és a közönséget megnyugtatni.

A magyar embernek még ma is legnagyobb hátránya: hogy se maga, se más tehetségét kellőképen mérlegelni nem tudja; — szerinte még most is, mint valaha, minden ember egy ember, minden magyar ember született pap, született katona, született tisztviselő — sat. — pedig — tisztelet a tiszteletreméltó kevés kivételnek — végzetlenül csalatkozik. Ott, a hol valakit alkalmazni kell, minden más érdek mellőzésével csak a lelki-testi képességet, az elméleti és gyakorlati tanulmányokat, a természeti hajlamot és jellemzilárdságot tekintve közelítsünk a választási sorsladához; — remény szerint nem sokára megszabadul a város, az évenkint — de csak három év óta — felében vagy harmadában megtérített szokott törvénykezési költségek nagy terhétől s ez úton évenkint mintegy negyvenezer forint költséget megtakarítand: fordítsuk e nyereget egy erős helyi rendőség szervezésére, bizzuk azt alkalmas Pátriárkák, Próféták és Irástudók vezényletére, — s lesz közrendészetünk és akkor bizton alhatunk mindkét fülünkre.

Hornyik János.

Horváth Döme követjelöltségi beszéde 1869. febr. 2-án.

Tisztelt Polgártársak!

A bizodalmat, melyet önök irányomban ismételve tanúsítani sziveskednek, nagyon köszönöm. A megtisztelés és bizodalom sokféle nemei közt, a melyek egy jóra való polgárt élte lefolyása

Mai számunkhoz egynegyed iv melléklet van csatolva.

közben érhetik, bizonyosan legfőbb, legértékesebb az, a melyet független polgárok, a független polgárnak, őszinte ragaszkodással, s különösen a törvényhozói állásrai kijelöléssel nyújthatnak: az országgyűlési képviselőség.

Érzem e rendkívüli megtiszteltetés becsét, de érzem egyszersmind, lelkem mélyéből érzem annak egész súlyát és felelősségét is.

Mert egy igénytelen, szerény tehetséggel bíró férfiúnak az ország legjelesb férfiai körében, a haza legjobbjainak figyelmét és becsülését nemcsak magára vonni, hanem az őt küldött közönségnek is mindenütt és mindenben diszt és becsületet szerzeni már egymagában nagy feladat: de rendkívüli körülmények közt, minők a mostaniak — midőn egy ország alkotmányos átalakulása csak megkezdve, de bevégezve nincs; midőn a nemzet, saját szerencsétlenségünkre, csakhamar éles pártokra lett szakítva; a midőn, tisztán pártérdekből, a legönzéstelenebb törekvés, a legszilárdabb meggyőződés naponta hazaárulás vádjával gyanúsították és illetetik: ily rendkívüli körülmények közt, egy országgyűlési képviselőnek állása háromszorosan nehezítve van.

De mert a haza iránti kötelesség mindenek közt a legfőbb; mert egy jóra való férfiúnak a haza hűségese szolgálataiban nemcsak elismerésre és részvétre kell számolnia, hanem minden körülmények közt az elismerést és félreismerést, a gyanúsítást és bántalmat egyenlő hűséggel kell tűnie: ez érzéssel és elhatározással kebelemben, én, tisztelt polgártársak! önöknek irányomban újabban nyilvánuló bizodalomát, a követjelöltséget elismeréssel és köszönettel elfogadom.

Elfogadván, egyszersmind kötelességemé vált, hogy önöknek politikai hitvallásomról, netalántán elválasztatásom esetére, a közelebbi országgyűlés irányában érvényesítendő eljárási elveim és nézeteimről kellő felvilágosítást adjak.

Engedjék meg tehát önök, tisztelt polgártársak! hogy én mindezekről itt, eddigi életfolyásom és jellememhez hiven, egyszerűen és őszintén, miként lelkemből jön, de férfias nyíltsággal, kellő felvilágosítást adhassak.

Igenis, tisztelt polgártársak! én az önök megtisztelő bizodalomból általam is képviselt két közelebbi országgyűlésen át, lelkem egész erejével az úgynevezett Deákpárthoz csatlakoztam. Mert erősen megvalék győződve, hogy e sokat szenvedett magyar hazát és magyar nemzetet, anyagi végelgyöngülésünk, válságos népfaji helyzetünk kömböbbedt kedvezőtlen viszonyai közt a végenyészettől, hazánk bölésének, az én tisztelt vezérem Deák Ferencznek irányadása mellett, csakis a Deákpárt által elfogadott és követett politika mentheti meg; megvalék győződve, hogy ez egyedül biztosított ösvényen haladva, s alkotmányunkat vissza-szerezve, nemzet- s országletünket, a könnyen bekövetkezhető válságos idők esetére is, eszélyesen, ismét századokra csak így tarthatjuk fenn és biztosíthatjuk.

S most jelenleg is meg vagyok győződve, hogy e hazafielkü eszélyes párt a nemzet jogait sehol nem kockáztatva, sehol nem veszélyeztetve, a közjogi kiegyezési törvényeket is, az idők és körülmények szükségéihez képest, majdan korszerűen fejleszteni fogja; az ország anyagi és szellemi felvirágzását előidéző reformkérdéseknél ismét, miként hazánk egyik legjelesbje gróf Andrássy Gyula, közelebb választóihoz intézett beszédében, szerintem is helyesen kifejté, hogy ez eszélyes párt a szükséges reformkérdéseknél népszerűség hajhászatért nem jobbra és balra fog kacsin-gatni, de a reformok terén előre, csakis mindig feltarthatlanul előre fog törekedni: e hittel és megállapodott nézettel én jelenleg is azon párthoz tartozom.

S mindaddig, még az úgynevezett Deákpárt a közjogi kiegyezési törvényeket az idők és körülmények szükségéihez képest eszélyesen fejleszteni s az ország anyagi és szellemi felvirágzását előidéző reformtörvényeknél feltarthatlanul elébbre kíván tényleg törekedni: lelkem szerint jövő-dőre is hozzá csatlakozandom; ellenkező esetben s egyes esetekben ismét, legjobb meggyőződésemet fogván, mindenütt és mindenben hűségesen követni.

Önként azon kérdés merül fel, tisztelt polgártársak! önök közt: vajon elválasztatásom esetére, az oly sokak által annyit pöngetett, az országban oly sokak által, talán nem roszakaratból, talán ellenszenvből és értetlenségből annyit gáncsolt, annyit gyanúsított és elítelt közjogi kiegyezési törvények irányában, ha azok a közelebbi országgyűlésen ismét felszínre kerülnek: minemű magatartást fognék érvényesíteni?

Az én hitem és meggyőződéseim, tisztelt polgártársak! a kiegyezési törvények irányába, önmagából a természetes józan észből, önmagából az egészséges józan értelemből önként következik.

Nem tudok, nem ismerek az országban deákpártit, a ki az úgynevezett közjogi kiegyezési törvényeket, mint a törvényhozás örök időkre hozzá-férhetlen netovábbjait és műremekeit, mint örök időkre megváltozhatlanokat kívánná tekintetni. Azok, mint minden más törvény a világon, az idők és körülmények szükségéihez képest, korszerűen és eszélyesen átalakíthatók és megváltozthatók.

Ha e nemzet érett tapasztalás után és évek során át önmaga fogná tapasztalni, hogy azon gyanúsított közjogi törvények egy vagy más tekintetben hiányosak és gyarlók, avagy a fejedelem és nemzet s az örökös tartományok közt megtör-pontból nem felelnek meg; de egyszersmind a létező hiányokat és csorbákat, nem ellenzéki visketegből, nem gáncsolási hajlamból, hanem tényleg ki tudja mutatni; egyszersmind tényleg fel tudja mutatni a helyökbe iktatandó újabb közjogi törvényeket: úgy e nemzet országgyűlése által mindenkor fel van arra jogosítva, hogy e tapasztalandó hiányok és gyarlóságok iránt a fejedelmet és velünk szövetségre lépett örökös tartományokat megismer-tesse, azoknak létezéséről őket s a helyökbe iktat-

tandó újabb közjogi alapok szükségessége iránt meggyőződtesse, és velök alkotmányos úton együttesen elfogadtassa.

De azt, tisztelt polgártársak! nem akarhatom, s bizonyosan velem együtt önök sem akarhatják, hogy a nélkül, hogy a gyanúsított kiegyezési törvények hiányait valósággal ki tudnók mutatni, a nélkül, hogy a helyökbe iktatandó újabb közjogi alapokat felmutatni, azok czélszerűsége iránt a fejedelmet és szövetséges tartományokat meggyő-ződtetni, és azokat velök, létező válságos körülményeink közepette, alkotmányos úton egyelőre elfogadtatni bírnók: úgy szólván, csupa ellenzéki visketegből és gáncsolási hajlamból, a megnyert közjogi törvényeket mellőzzük, egyszerűen elves-sük, azokkal együtt alkotmányos életünket ismét bizonytalanságnak vetvén oda, a könnyen bekövet-kezhető európai válság közepette, ez által hazánk jövődjét s a magyar fajnak nemzetlétét a megsemmisülés bizonyos veszélyének mar-talékul dobjuk.

Azt én, tisztelt polgártársak! nem akarhatom, s velem együtt bizonyosan önök sem akarhatják, hogy ezentúl minden országgyűlés, s már a közelebbi országgyűlés is, a nélkül, hogy rendezetlen állapotunkban az ország anyagi és szellemi felvirágzását eszközlő, s megerősödésünket csakis így érvényesítendő törvények és szükséges intézkedésekre legfőbb és legelső figyelmét és raunkásságát fordítaná: hogy legjobb erejét és idejét a meddő közjogi kérdésekre pazarolja; hogy ez által az ország lakosai közt, a nemzet elég szerencsétlen-ségére, már is túléles egyenetlenséget és hátrá-nyos pártoskodást, egyedül nekünk veszélyes sza-kadássá fejlessze; hogy a fejedelem és nemzet közt szilárdulni kezdett bizalmat a meddő közjogi kérdésekkel ismét megingassa, köztünk ismét szét-választó, s minket is legkönnyebben elnyelhető örvényt támasszon; s hogy elvégre, ez eszélytelen eljárással a magyar hazának anyagi és szellemi megerősödését, épen a magyar faj jövődjének kockáztatásával, mi magunk hátráltassuk, s lehet hosszas idők, de talán örökre is, magunk akaratlanul megakadályozzuk.

De igenis akarjuk, tisztelt polgártársak! hogy addig is, még a nemzet érett tapasztalás után és ennek során át, felismervén a nyert közjogi vívmányok hiányait, felismervén a helyökbe czélszerűen iktatandó újabb közjogi alapokat, még a velünk szövetségre lépett tartományokkal és fejedelemmel, mindnyájunk együttes érdekében, ez utóbbiakat alkotmányos úton, országos anyagi és szellemi ér-dekeink kockáztatása nélkül, békés egyetértés által elfogadtassa: hogy addig is országgyűlésünk, már a közelebbi országgyűlés is, a felelős kor-mánnyal egyetemben, számot vetvén a létező alkotmányos helyzettel, számot vetvén a két éves önkormányzati tapasztalattal, ott a hol csak szükség és lehetséges, a nemzet részére s a nemzet érdekében, lehető megtakarításokat eszközöljenek; a rajtnok tagadhatlanul súlyosan nehezédő direct és indirect adótörvényeket lehetőleg fokozatosan enyhítsék, s mindent együttesen elkövessenek és

T Á R C Z A.

A leány magánya. *)

(Rege.)

Búsán, miként Toldi sátorában,
Úl a lányka egyedül magában,
Gondolati, mint a vándorfelleg,
Öntudatlan napkeletre mennek, —
Napkeleten él szive szerelme,
A világtól földve s elfeledve...
Úl a lányka, — hogy ha így látná más,
Azt hinné, hogy egy szép álomlátás...
S mintha szive, lelke égbe szállna,
Fájóan kél ajkán sohajtása:
„Oh ég, oh ég, ki a leány keblét
Érzelmekben gazdagnak teremtéd,
S ki felnyitod szivét, hogy meglássák
A szerelem örök kútforrását,
Oh ég, oh ég, meddig leszek árva,
Szép ifjamat szemem mikor látja?“
Míg szivében a kín tűzét rakta,
Igy sohajtott a leányka ajka:
De a sohaj — bár elröpült hozzá —
Erőtelen, hogy őt visszahozná...
Oh szerelem, életünk tündére,
Kiért elfoly anyyi szivnek vére,
Ki tüdvéhez hívod meg a lelkét,
S tüzed mégis pokolként melenget:
Miért ülsz meg anyyi boldogságot,
S mért szülsz anyyi boldogtalanságot!
A leánynak nem volt semmi vágya,
Szerelme volt vágyai határa;
Szeretett ő, de mit használt véle,
Kinos sors lön szerelmének bére.
S a bujdosót várta, egyre várta:
Ölelésre karját mikor tárja?

*) Mutatvány szerzőnek saját alá rendezendő költeményeiből.

Majd képzete el a multba tévedt,
Összeszedni a széthullt emléket...
Sajgott a mult epedő szivében,
S rajzolódott egyre képzeletében:
Hűs kertjökben virágok közt jártak,
Mint valami túlvilági árnyak, —
Legalább ő így képzelte ezt el,
Mert tele volt szive szerelemmel;
A ki szeret, annak nincsen földi, —
Mind égi az, mi szivét betölti; —
És ha a nap búcsút vett a tájtól,
S köröztettek bús, esti homálytól,
Nekik a nap még akkor is lángolt,
Mert szivökben szerelem világolt!...

Oh boldogok, kiknek szive mélye
A szerelem ragyogó szentélye;
Oh boldogok, kiknek legszebb álma
Megtetesül két szem sugarába;
Oh boldogok, kik az élet álmát,
A szerelmet, oly gazdagnak látják,
A szerelmet, mely míg egyet ölel:
Addig miljó s miljó szivet öl el...
— Az emléktől szive a mig vértett,
Igy rajzolta szép álmát a képzet;
De az álom eltűnt, a mint támadt —
Semmiségbe verte azt a bánat. —

Oh lesz-e még annak egy szép álma,
Kit fölébreszt boldogtalansága;
Oh lesz-e kor, melynek éjelére
Felmosolyg az öröm hajnalfénye?
Oh lesz-e kor, mely gyógyít sziveket,
S letörli majd a fájó könyeket?

* * *

Önszivének élő sirkeresztje —
Úl a lányka epedve, könyezve;
Évek multak már el ő felette,
De kedvesét szive nem feledte...
Oh a sziv, ha szerelemmel telve,
Egy szerelmet hogyan feledhetne? —
És a mig ül, s gondol kedvesére,

Egy tört köny hull bús szive fölébe;
Magsajnálta, hogy fáj tán könyének, —
A könynek nem, szive fájit szegénynek.
S az égbe száll újból sohajtása:
„Szép ifjamat szemem mikor látja?
Oh ég, oh ég! hallgasd meg a lánykát,
Elégeld meg boldogtalanságát!“
És az ég, a hű szivek védője,
Hallgatott a régen szenvedőre:
Im röpül a kedves, karját tárva,
A legboldogabb ölelést várva...
S vége lett a boldogtalanságnak,
De a szive megrepedt a lánynak!

Pásztor Ferencz.

Galambosi Mária.

Elbeszélés.

Irta: Merényi László.

(Folytatás.)

Mig Mária beteg volt, Nagy József, különben hatalmas étvágyát egészen elvesztette; legkedvesebb ételeit illetlenül hagyta; a családi étkezések meglehetősen egyhangúságban és sótlanságban folytak le s a házi úr, ha történetesen a kés, kanál vagy villa megcsordult az asztalnál, mindjárt figyelmeztette az illetőt, hogy figyeljen, mert a zajt és csörömpölést ki nem állhatja a beteg s behallik Mária szobájába, pedig a beteg az ebédletől tán a hetedik szobában pihent.

Negyed napra végre megjelent Mária a családi nagyteremben; termete roskatag, arca halvány volt s csak szemei égtek valami csodás fénytől.

Az eltiokolt, elfojtott szerelem lángjai valának azok. Bajai okozóját, a szép rokont, hideg főhajással üdvözölte s több hozzá intézett kérdését válasz nélkül hagyta, vagy csak rövid, közönyös feleletet adott.

Leginkább férjével társalkodott, mi Nagy Józsefet igen-igen boldoggá tette.

Apja, nagynénje iránt is hideg, közönyös volt, mely bánásmód a jó nagynénét csaknem siróba ejtette; lelkét adta volna oda Mária egyetlen nyájas szaváért.

megkísértésnek, hogy a nép milliói részére újabb és újabb kereseti és jövedelmi források nyitására tényleg gondoskodván, ez által adóképeségök fokozatosan, és már a közel jövőben érezhetőleg öregbítették.

Igenis akarjuk, hogy az ország biztosítékát leginkább képező s békés időkben aránylag igen kevésbe kerülő honvédelmi szerkezet évről évre fokozatosan fejlesztessék és életbe léptetessék; s a minő mérvben fokozatosan érvényesíteni fog, miként Poroszországban történt, a nemzet millióit évenként minden ellentörékvés dacára is elnyelő rendes katonai haderő, lehetőleg azon számarányban kevesbítették; s az így és biztosan csakis igény megtagarítható milliók az országgyűlés ellenőrsége mellett a felelős kormány által vagy az adózó nép hasznára sokszorosán gyümölcsöző beruházásokra fordítottassanak; avagy a körülmények és lehetőséghez képest annyiban, a most tagadhatlanul súlyos adótörvények enyhítettessék és leszállítottassanak.

Akarjuk továbbá, hogy a másfél év óta megkezdett lendületet nyert kereskedelem mellett még kirívóbban mutatkozó, minden tekintetben sajnos hátramaradásban létező országos iparunk, s a mi jólétünk fő életfeltételét képező gazdaságunk a törvényhozás és felelős kormány által, bármilyen áldozattal, országos költségen, együttesen mielőbb kívánt virágzatra fejlesztessék, s ha iparunk és gazdaságunk a másfél év óta honosulni kezdő kereskedelemmel párhuzamos fejlődésben fog folyton tartatni: úgy hazánkban anyagi és szellemi, még eddig nem ismert felvirágzása, a mi mindnyájunk jóléte úgy érezhetőleg csakhamar be fog következni és biztosíthatni.

S bizonyosak lehetünk benne, hogy még ezek az országgyűlés és felelős kormány által logikai egymásutánban, de szükségképpen országunk érdekében érvényesíteni fognak: addig e nemzet az elnyert közjogi vívmányok hiányaival és gyarlóságaival közelebről tényleg megismerkedvén, azokkal a jóakarattal fejedelmet s a velünk szövetségre lépett tartományokat meggyőzőleg beismertetvén, s egyszersmind a mindnyájunk érdekében egyenlően szükségessé váló s egyenlően célszerű újabb közjogi alapokat tényleg fel tudván majdani mutatni, az addiglan minden tekintetben megerősödött nemzet életerejének latbavetésével, azokat legjobban meggyőződése szerint, a jóakarattal fejedelm és szövetségeseinkkel bizonyosan alkotmányos úton, országos érdekeink legkisebb felakadása és kockázata nélkül, a maga idejében, eszélyesen el tudja és fogja fogadtatni, s rázkódás nélkül átalakíttatni.

Még ellenkezőleg a történelem, keserűen, csakis azt tanúsítja, hogy a létező közjogi törvényeket országgyűlésről országgyűlésre megtámadni, azok megtámadásával saját állásunkat gyöngíteni, ez eszélytelen eljárással, s a meddő közjogi vitákkal az ország polgárai közt folyton pártokat kelteni és szítani, ez által a fejedelem és nemzet közt keletkezett bizalmat már csirájában elher-

vasztani, csakis a nemzet kárára örvényt és szakadást támasztani, egyszerűen a létező közjogi törvényeket vaktában egyszerre megtámadni és elvetni, a történelem tanúsága szerint a nemzet országos érdekeinek veszélyeztetése nélkül ritkán, de soha sem lehetett.

Ez az én hitem és meggyőződés, ez az én magatartásom a gyanúsított közjogi kiegyezési törvények irányában.

Mellesleg ugyan, de röviden körvonalozván a szerintem szükségképpen eszközözendő megtakarításokat, az évről évre fokozatosan öregbítendő honvédelmet, az azon számarányban lehetőleg érvényesítendő rendes katonai erőszállítást, és jelentékenyebben, felvirágoztatásunk érdekében csakis így megejthető nagyobb mérvű megtakarításokat, s azok folytán eszközözendő adóenyhítéseket; röviden körvonalozván továbbá az országos költségen is, minden áron mielőbb fejlesztő ipart és gazdaságot; feleslegesnek tartanám mind ezeket újabbban érinteni és tüzetesebben fejtegetni. De igenis szükségesnek találom, hogy egynémiket még, a melyek szerintem elmulhatlanul a közelebbi országgyűlés teendői és megoldandói közé tartozandának, hogy azokat s azok iránti nézeteimet legalább egy pár jellemző szóval önök előtt egyszerűen és röviden fölemlítsek.

Az igazságszolgáltatás, tisztelt polgártársak! önök velem együtt jól tudják, a bíróságok és törvényszékek, tisztelet a tiszteletre méltó kivételeknek! az egész országban véve elég gyarló lábbon találhatnak. Ez így tovább nem maradhat.

Vannak megyék, bár a kisebbek közé tartoznak, hol a községek túlságos terheltetésével, például Szepesmegyében, aránylag képtelen számban, 20—20 törvényszék találhatik. Vannak ismét megyék, a legnagyobbak közül is, a hol — például Biharmegyében — a kir. városokat is beszámítván, alig 3 törvényszék létezik. Továbbá léteznek többséggel, száz számra rendezett tanácsu, kiváltásigolt városok, hol — úgyszólván — egy pár jogtudós férfiú, a jegyzők találkozáván, azoknak belátása, jelleme s önkényétől függ ezeknek személyes vagyonzottsága és létele. De már magában a rendezett tanácsú, törvényszékekkel bíró mezővárosok igazságszolgáltatási helyzete, a polgári perekben teljes önállással bírván, a büntető, telek és árva ügyekben tisztán a megyék folyván be, oly rendezetlen, oly silány, hogy e quodlibet helyzetért egy alkotmányos országnak csak pirulni s attól mielőbb szabadulnia kell. Különbön igazságos is levén, hogy ha a törvénykezési közvetett jövedelmek, most már alkotmányos törvény szerint is, mindenütt az állampénztárba folynak be, — másúvá egy rendezett államban nem is folyhatván — hogy a bíróságok és törvényszékek ne a saját belső szükségük és felvirágoztatásuk költségeire jövedelmeiket eléggé igénylő községek által, de kellő számban törvényhozásilag rendeztetvén, mindenütt államköltségen tartassanak fenn.

(Vége következik.)

Fővárosi és vidéki levelezés.

Tass, 1869. febr. 8.

A „Kecskeméti Lapok“ 5-ik száma egy Tassról kelt levelet közöl, mely az én véleményem szerint helytelen tudomás vagy ferde felfogáson alapult. Akarattal használok e kifejezést: véleményem szerint, mert nem tartom magam csalhatatlannak, mint a római pápa ő szentsége, s nagyon tudom, hogy az izlés — hála az anyatermészet bölcs rendelkezésének — igen különböző s nem lehetlen, hogy a mit én rózsaszínűnek látok, ugyanaz a tassi levelező szemüvegén keresztül vörvörös vagy éppen zöldnek látszik, s minthogy a helyzet ily megvilágítása talán árthatna az elvnek, mely minket vezérel; én azt hiszem, hogy csak kötelességemet teljesítem akkor, midőn a dolog magyarázata — vagy ha szabad e kifejezéssel élnem: helyreigazítására t. szerkesztő úr lapját igénybe venni bátorodom.

Sajnálattal látjuk azonban, hogy a választási mozgalmak ideje alatt, a pártok közti félreértések sajtó útján fejtegetése, a kedélyek izgatottsága miatt a legtöbb esetben személyeskedéssé fajul, mely eredeti céljától eltávozva, csak árt az ügynek, melynek szolgálni akart. — E kellemetlenség elkerülése tekintetéből tehát ünnepélyesen kijelentem: hogy minden polgártársaim politikai meggyőződését tiszteletben tartva, nincs szándékom bírálgatni az indokokat, melyek az említett levél létrejöttét elősegíték, s csupán a ténykérdéshez ragaszkodva kísértendem meg a levelező úr tévedését kimutatni; mert hogy téved, arról meg vagyok győződve.

Nagy tévedésnek tartom nevezetesen, hogy Jankovich Miklós urat szélsőbali-nak mondja. Mert Jankovich Miklós úr, mióta őt ismerni szerencsém van, mindég a balközép elveit vallá s hogy e meggyőződése még ma sem változott meg, azt legvilágosabban bizonyítja programjában előadott nyilatkozata.

Téved másodsor, midőn állítja: hogy Jankovich eget-földet ígér s azzal ámitja a könnyen hívőket, hogy ezt majd mind ki fogja eszközölni, csak őtet választászik meg. Bocsanat, ez nem áll. Jankovich Miklós úr programjában előadja politikai hitvallását, és igenis „ígéri“: hogy az előforduló kérdéseknél, tehetségéhez képest, ő is küzdeni fog a balközép elvei mellett; de az eredményről, munkássága jövő sikeréről egy szót sem szól; — megjelöli az utat, melyben haladni fog, de nem állítja, hogy azon diadallal jövend vissza. Igazolja ez állításomat nemcsak politikai nyilatkozata, melynek minden pontját a szerénység jellemzi, de egész általunk ismert multja is! Egyébiránt Jankovichban is, mint mindenki, találhat a szörszálhasogató hibát, de annyi bizonyos, hogy: önzéstelen hazaszeretete, lovasias jelleme és becsülete kifogástalan, s mi, kik őt képviselőnké megválasztani akarjuk, egészen meg vagyunk e tulajdonokkal elégedve.

S végre engedje a tudósító úr megjegyznem, hogy nekünk, kik jelenleg az ő emberei va-

Mária e bánásmód által mintha tudokra akarta volna adni:

— Ti akartátok így; ti szereztétek e házasságot: ime, urak lettetek; palotában laktok, hintóban jártok, inasok állnak hátatok mögött s akad még olyan bolond is, a ki megnagyságot titeket. S ti e czímet nem utasítjátok vissza, sőt elfogadjátok és örültök annak. No csak örüljétek, de leányotok szeretetét és becsülését elvesztettétek örökre. Kell is az nektek, mert nektek csak nagy ház, fényes előfogat, hangzatos név, nagyon és birtok kell! Lakjatok vele jól, egész torkig; mindent nektek hagyok örökségül s nekem semmi sem kell, csak egy kis, alig egy ölnyi hely, ott a nagy levelű platánfák alatt. E fák levelei hulljanak síromra s takarják azt el; takarják el azon titkot, hogy az árnyukban tiló nő reménytelenül, boldogtalanul szeretett; úgy is e falevelek valának tanúi: epedő sohajaimnak, omló könnyeimnek, nagy nehéz küzdelmeimnek, melyek elöbb-utóbb a sirba fektetnek engem. A sir néma, az elasztott falevél is néma; egyik sem árulja el titkomat.

Gyulában, e bánatos összeesett halvány alak látára egy hang szólalt föl:

— E nő szenved, e nő boldogtalan!

Szánalmat, részvétet érzett iránta s e rokonszenves érzelmektől már csak egy lépés a szerelem, főképp, ha oly meleg, jóakarattal lelkülettel bírnak mint ez ifjú ember.

Vajon megteszi-e az ifjú azt a lépést valaha?

A délebed befejezte után kiki saját napi élményei és foglalkozásai után látott; Nagy József az álom karjaiba dőlt, Galambosi Kálmán lakszobájába vonulva pipaszó mellett csendesen borogatott, a jó nagynéne a cselédek s egyéb gazdasszonyi foglalkozása után látott, Mária nappali szobájában húzta meg magát, Gyula pedig könyvvél kezében a széles, kanyargó utú téres kertbe sietett.

Mindenki saját megszokott napi életmódja szerint igyekezett a délutánt eltölteni.

Gyulát valami titkos ösztön szokott sétája befejezte után ugyanazon platánfák alá vezette, melyek tanúi valának Mária gyótró kinjainak.

Helyet foglalt a titkos könyektől áztatott gyepmagon s olvasni kezdett, de alig futott át néhány sort, letette maga mellé a könyvet s átengedte magát saját gondolatainak és érzeményeinek. Képzete csak azt a halvány képű gyöngye fehér női alakot hozta előbe: gondolatai tehát Mária körül forogtak.

Lehet, hogy e hely titkos benyomása, a fák levelei közt suttogó titkos szerelem, a forrón szeretett ifjúhoz küldött titkos sóhajok, Mária elhullatott könyvei készítették az ifjút Máriáról, és csak ő róla gondolkozni.

Mária szerelmének halvány szelleme járt-kelt látatlanul e helyen: azért veszedelmes e hely az ifjúra nézve s jobb lett volna azt kerülni mindenha.

A szellem fehér alakjával közeledik az ifjú felé s számon kérni: mit keresel te e helyen, mikor ez emészto könyveknek és sohajoknak, az édes kinnak és fájdalomnak egyedül te vagy szerző oka?!

Az ifjú, mintha büvígézettől hajtathék, fölkel tiló helyéből s elébe siet a közeledő fehér alaknak; de az egy oldal mozdulattal elesap előtte s eltűnik a kert sűrű bokros helyein.

Az ifjú Mária nevét suttogva, követi az eszményi alakot, de az lihegve fut előtte, nem törődve azzal, hogy fehér ruháját foszlánynya tépik az akadéskodó fagyal-, mogyoró- és galagonya-bokrok s egyik kis papusa lemarad a piczi lábáról.

Gyula édes ámulattal bámul az előtte lebegő tündéri alakra; kedve volna utána eredni s elesipni a futó hölgyet, ha egy oldaltekinet véletlenül egy különös tárgyra nem irányzaná figyelmét.

Az, a futás közben elhagyott kis házi papucs volt. — Milyen piczi; csak egy gyermek-arasznyi! És rajta mily remek himzés!

— Itt hagyjam-e, fölvegyem-e? Ha itt hagyom, idegen kézbe kerülhet s még elvész; ha fölveszem, a kézbesítés kellemetlenségének teszem ki magamat. Nyilvánosan nem adhatom át, mert megjegyzésekre, célzásokra, sőt tán gyanúsításokra szolgáltatnék alkalmat s megzavarhatnám akaratlanul nagybátyám háborítlan boldogságát; titokban nem akarom kézhez szolgáltatni — mert — mert nem akarom.

— De nincs-e valami középút? Van; megtartom magamnál s ha szüksége van rá, kérje, vagy keresse vissza.

— De miért kerül e nő engem; miért fut előlem? Mert haragszik reám; mert gyűlöl engem; mert egyáltalán ki nem állhat, pedig azt sem tudom, hogy miért!?

A bizalmatlanság, legyen az valódi, vagy csak képzelt, rendszeren idegenkedést szül; Gyula is csaknem egészen visszavonta magát ánya társaságából s csak a hideg udvariasság határai közt maradt.

De erre a fiatal embernek igen fontos okai valának; ugyanis: az éj esendes óráiban, midőn az idő úgy éjjelre hajlott, nem egyszer tapasztalá Gyula, hogy a háza szonyának folyosóra nyíló ajtaja ovatosan felnyitattik, azon valaki kijön és egy óráig, másfél óráig, sőt gyakran éjjelután két óráig is kinn időz.

Az ifjú a folyosó tulsó felén levő szobájából jól hallja a kulcs fordulást, az ajtó-nyitás okozta tompa zörejt, a ruha suhogást és a sarkatlan papucs csiszogó neszt, a mint az éji vándor végig haladt a folyosón.

— Ki volna ez más, mint Mária?!

— Ah, tehát a bűn ez úton jut ki-s be, pedig e nő kezében tartja nagybátyja áldott jó szivét!

— A titkos szeretőhöz tehát ez úton tétetik meg a vétkes éji látogatás.

— Szegény nagybátya! mily galád, csalfa játék üzetik veled!

— Le kell e nő álarát rántani s aztán történjék, a minek történnie kell.

Ez elhatározással föltette Gyula magában, hogy nyomában lesz az éji vándornak.

Ah, ha tetten kaphatná a bűnből lélekzött.

Gyula, e cél elérése tekintetéből a szükséges elővigyázattal és ovatossággal járt el: már 11 óraker ágyban volt, a szolgálattevő cselédség előtt fektűt le — ki tudja, nincs-e közöttük kém?! — gyertyáját eloltá s tetette magát, mintha aludni akarna, pedig alig hogy elesendesült a ház, izibe fölkelt, felöltözött s figyelt a legkisebb neszre is.

(Vége következik.)

gyunk s szekerét tolni segítjük, nincs forróbb ohajtásunk, hogy a szekér a választáskor diadal-szekerre változzék át.

Egy választó. *)

Helyi ujdonságok.

— **A korteskedés új neme** üzetik városunkban; a kortesfőnökök fogalmazznak egy formális kötelezőt, melyen az aláíró kötelezi magát egyik vagy másik képviselő jelöltre adni szavazatát s ez okmányt aztán négy-öt ember házról házra hordja, ki nem ír alá, saját házában eldöngettetik. Legtöbb esetben azután a választók mindkét, vagy pláne mind három ellenjelölt ivét aláírják, csak hogy a folytonos zaklatásoktól megszabaduljanak; mit különben okosan cselekednek, mert aláírásuk semmi esetben sem bír kötelező erővel. Mulatságos azután hallani, miként dicsekszik mindegyik párt a maga többségével.

— **A kecskeméti dalkar** bállal egybekötött hangversenyében nagy közönség vett részt; különösen tetszett Veszelyovszky és Farkas Mihály urak duettje.

— **Jogakademiánknál** ezentúl a bírói államvizsgát is letehetik jogvégzetteink; a felsőbbi engedély már megadatott, rövid idő alatt a bizottság is ki fog nevezettni.

— **A szavazók összeírására** kiküldött bizottság holnap, azaz vasárnap déli tizenkét órakor befejezi munkáját, letelvé a törvényszerinti 14 nap; figyelmeztetünk azért is mindenkit, ki a jövő orszgy. képviselő választáskor választói jogával élni ohajt, hogy holnap déli tizenkét óráig személyesen jelentse magát a bizottságnál.

— **A falirodalom** városunkban újból megkezdődött; nincs ház, melynek falára képviselő jelöltek nevei, azokra megjegyzések, vörös-kréta, korom, iron, csapóföld, kulimáz vagy olajfestékkel fölírva ne volnának.

— **A sár oly nagy** útezainkon, hogy a napokban egy a tulsó oldalra átmenni akaró vidéki

*) Igenis én vagyok, ki önnel találkozott, s ki mindenkor kedvesen emlékszik önmre vissza; tudósításait szívesen veendem. Legyen szives Jankovich M. úr programjából egy példányt küldeni, olvasni szeretném, mert ily távol vidéken elhithetnek az emberrel mindent.

Szerk.

úri ember a sárban kénytelen volt ott hagyni csizmáit.

— **Két érdekes régi pénzt** találtak városunk közelében, egyik arany, másik bronz, mindkettő a régi római érme utánzata, barbar körirattal; az alakok és betűk tisztán kivehetők, mely tulajdonság ily nemű érmeknél fölötte ritka.

— **A régi pénzek** mindenkor illendő árért váltatnak be szerkesztőségünkél. Figyelmeztetjük azonban egyúttal azokat is, kik talált régi pénztől megválni nem akarnak, hogy legalább a régészeti és netán a történelmi tudományok érdekében, följegyzés végett legyenek szivesek a talált régészeti tárgyakat felelős szerkesztőnkkel közölni.

Nyílt válasz.

„Egy öreg polgár” aláírással, folyó évi febr. 2-ről keelve, 3-án bérmentetlenül a kecskeméti postára feladott névtelen levél érkezett hozzám czimezve, — arra válaszem következö:

En mint városi tisztviselő, úgy tekintem magamat, mint szülővárosom közönségének s mindegyik egyes polgártársamnak lekötöztetett szolgáját, minélfogva tartozom mindenkinek, a ki hozzám fordul, tettel vagy tanácsal, tehetségem szerint szolgálni; ugyanazért szívesben látom vala „öreg polgártársamat”, ha velem nyíltan, őszintén, álarcz nélkül, személyesen találkozik, mintsem bérmentetlen levelével hiábavaló költséget okoz.

Nem akartam meztelen homlokkal a falnak menni, tehát végére jártam a levélben elsorolt viszonyoknak s illetékes felvilágosítások után annak jöttem nyomára, hogy a levél azért névtelen, mert kitételei gyanúsításokat tartalmaznak; örömet közölttem volna szórul szóra, de oly kitételei is vannak, melyek valószínűleg sajtóperre szolgáltatnának alkalmat, ezt pedig századik ember se szeretné akkor, midőn egy névtelen levélnek urát nem adhatja.

Nyert felvilágosításaim odáig is eljutottak, hogy az öreg polgártárs aligha olyan öreg, minőnek magát névtelen levelében bemutatja. Bárki legyen ő, én köszönöm bizalmát, azonban ez esetben és ily körülmények közt a pártfogásomba ajánlott tanügyben nem lehetek szolgálatára.

Kecskemét, febr. 10. 1869.

Hornyik János.

— **Hirdetmény.** A kecskeméti takarékpénztár igazgató választmánya részéről ezennel értesítettik a t. cz. közönség, miként ezental betáblázott kötelezvény mellett ingatlan birtokra is adatik költsön.

Es az ilyen költsönért a választmányhoz intézendő kérvény mellé következő oklevelek mellékelendők: 1) Telekkönyvi hiteles kivonat. 2) Adótelekkönyvi kivonat hiteles alakban. 3) Törvény értelmében készült hiteles becslevél. 4) Házakról tűzkár elleni biztosítási bizonyítvány.

Kecskemét, 1869. évi febr. 11-én.

Lestár Péter,
igazgató.

Kimutatás a kecskeméti takarékpénztár 1869. jan. hónap forgalmáról.

Bevétel:

5% Betételek	44,541 ft. 46 kr.
3% ismét	3,252 „ 27 „
Különféle díjak	355 „ 48 „
Kölesönök után befizetett kamatok	1,946 „ 44 „
Visszafizetett kölesönök előlegek után	797 „ — „
„ „ váltók után	89,656 „ — „
Magyar-vasúti-kölesön kamatja	34 „ 95 „

Összesen: 140,583 ft. 60 kr.

Pénztár-állás december 31 én 13,704 „ 27 „

Főösszeg: 154,287 ft. 87 kr.

Kiadás:

Visszafi. 5% betét. és tőkés. kam.	15,971 ft. 46 kr.
„ 3% „ „ „	1,072 „ 01 „
5% folyó kamat kifizetett	12 „ 95 „
Kölesönök állampapir- s értékre	599 „ — „
„ váltókra	96,032 „ — „
Szolga fizetése	16 „ — „
Magy.-Ált.-Hitb.-nál 4% elhelyezett	10,000 „ — „
Pesti-Magy.-Keresk. „ „	15,000 „ — „

Összesen: 138,703 ft. 42 kr.

Pénztár-állás január 31 én 15,584 „ 45 „

Főösszeg: 154,287 ft. 87 kr.

Markovits György,
könyvvivő.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos: **Madarassy László.**

Főmunkatárs: **Hornyik János.**

Tudósítás a kecskeméti heti vásárról.

Péntek, február 12.

Gabona piacról					Baromfi és gyümölcs piacról					Állat, széna és fa piacról				
Alsó-ausztriai mérő szerint	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Vették-e?	Baromfinak párja, gyümölcs garabó számra	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Vették-e?	Darabja, mázsája, öle	Mennyiért kelt?		Sokat vittek-e eladni?	Sok elkelt-e?
	Legals. fr.	Legm. kr.				Legals. fr.	Legm. kr.				Legals. fr.	Legm. kr.		
Búza, 83—87 fontos	3	80	3	90	Lúd	4	40	4	50	Sovány sertés, hizónak	32	—	45	—
Rozs, 78—80 „	2	66	2	68	Hízott lúd	5	50	6	—	Malacz	4	—	15	—
Árpa, 68—74 „	2	10	2	20	Pulyka	2	40	2	60	Juh	3	20	9	—
Zab, 43—44 „	1	40	1	60	Kácsa	2	10	2	40	Bárány	1	60	3	10
Kukoricza	1	80	1	85	Tyúk	1	20	1	30	Széna	7	—	15	—
Bab	—	—	—	—	Szöllő	—	80	1	—	Szalma	2	20	5	50
Köles	2	—	2	20	Dió	—	—	—	—	Keményfa	5	—	6	20
Burgonya	—	80	—	90	Vágott hal fontja	—	28	—	30	Puhafa	2	40	3	80

H I R D E T É S E K.

Egy ház szabadkézből eladó.

Az 1-ső tizedben, a halasi kút közelében, az úgynevezett **Balla**-féle ház, mely jelenleg korcsmaul használtatik, szabadkézből örökáron eladandó. Bővebben értekezhetni a szerkesztőségünkél Kecskeméten, 1-ső tized 104. sz.

Ház eladás.

Csapó Benóné Töldszei Teréziának helyben, Páva-útca 131-ik sz. alatt, Kiss György úr kapitány korábbi háza szomszédságában fekvő sarok házának elárverése határidejűl f. évi márcz. 23. először; másodizben pedig apr. 23. napjai reggeli 9 órára levén hatóságilag kitzve: tulajdonosnő által ezennel közhírré tétetik, miszerint a lakház, mely két épületből áll, melyek közül az első, mely 1859-ben a legújabb modor szerint, egészen téglából épült, magában foglal: öt két felé nyíló üvegajtókkal egymásba nyíló szobát, konyhát s pinczét; a második épület pedig 2 szobát, konyhát, kamrát tartalmaz — bárkinek is kényelmes lakul szolgálhat. Ennélfogva a házat venni szándékozó t. közönség figyelmébe ajánlja. Ezen lakház ez évben is 280 frtért hasznóbéreltetett ki, és 1866. inséges évben 2447 frt. 48. kr-ra becsültetett; ugyanazon állapotban másodizben 1866-ban 1647 frtra becsültetett bírőilag.

Jelentés a t. cz. női közönséghez.

Alulírott több évek óta Pesten mint fésülő-nő foglalkozott s a legújabb divatú béli, színházi és estélyre szokásos hajdiszeket készít; — szerény díj mellett ajánlja mint fésülő-nő szolgálatát a nagyérdemű hölgyeknek.

Scheibner Fanni.

(Lakik körösi-útcán, a Beretvás-fogadó átellenében ujonnan épült emeletes ház udvarában.)

169
1869

Árverési hirdetés.

Kecskemét város törvényszéke mint telekkönyvi bíróság részéről közhírré tétetik, hogy Horváth János felperesnek ifjú Kripóczki Mihály alperes ellen megítelt 126 forintnyi tőke és járulékainak behajtása végett alperes id. Kripóczki Mihály, ifjú Kripóczki Mihály, Juliána s többi örökösöknek Kecskemét 2345. számú telekkönyvében 2663. részletszám alatt foglalt bírőilag 625 frtra becsült házuk bírőilag elárvereztetik; — első árverési határidőül 1869. évi marcius hó 5.; — második árverési határidőül 1869. évi aprilis hó 6. tüzetik ki, úgy azonban, hogy a végrehajtás alá vett fekvőség első izben becsáron alul el nem adható.

Az árverés mindenkor reggeli 9 órakor tartatik meg a régi városházánál.

Az árverési feltételek a városi telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Kelt Kecskeméten, 1869. évi január hó — napján tartott városi törvényszék mint telekkönyvbíróság üléséből.

Kecskemét, 1869. Nyomatott Szilády Károlynál.

NYILTTÉR.

Válasz

a „Kecskeméti Lapok“ 6. számának nyiltterén Sz. G. ellen megjelent cikkekre.

Hogy a „Hon“ esti lapjának 23-dik számában Sz. G. alájegyzéssel megjelent cikket én irtam és nem más, nincs okom megtagadni, s nem is tagadom. De miután ezen cikkben csak úgy általánosságban felhozott ezen hír miatt, hogy „m i n t h a l l j u k“, a jobboldal a felsőkerületben Sz. V. urat akarja követjelöltül fölléptetni, és a szavazatokat 5 ftjával kezdik vásárolni“ tizenhatan, eddig a művelt világ irodalmában ismeretlen mocskos fegyverekkel rohannak meg, kénytelen vagyok ezen odavetett hírt, most már positive állítani és a következő nyilatkozatokkal bizonyítani, azon kijelentés mellett: hogy ha ez kevés lenne, még többekkel is fogunk szolgálhatni.

1. sz. Alulírott ezennel bizonyítom és tudatom mindazokkal a kik tudni kívánják: hogy engem egypár héttel ezelőtt, egy bizonyos fiatal ember — kit azonban nem ismerek — a szénapiacson megszólítván kérdezte: hogy én lakom-e a Népkör 6-dik tizedbeli olvasdája helyiségén? s igenlő feleletemre kért: hogy irjak alá Horváth Döme követjelölt ur részére, mondván: hogy jó lesz magának egypár krajezár, mint szegény embernek! Továbbá bizonyítom azt is: miszerént Hadzsi Istvánné előttem és saját füleim hallatára beszélte: hogy neki szinte egy fiatal ember 5 frtot ígért az esetre: ha férje nevében Horváth Döme ur részére aláír. Kecskemét, február 9. 1869. Martinkovics István mk.

2. sz. Alulírott, a fentebbi bizonyítvány utolsó pontját, t. i. hogy Hadzsiné előttem is nyilvánítá: miszerént egy bizonyos fiatal ember neki 5 frtot ígért az esetre, ha Horváth Döme követjelölt ur részére, férje nevét aláírja, szinte bizonyítom. Kelt mint fentebb. Krajner János mk. Elöttünk: Antal Péter mk. Bóbis Ferencz mk.

3. sz. Alulírott jó lélekkel bizonyítom: miszerént Gábori nevű tanító ur, a mult vasárnap, Urházi korcsmájában, több társaimmal együtt bennünket itatott, bort és kávéfét fizetett, azért, hogy a jobboldali követjelöltre szavazzunk; mondván: hogy igyunk, van pénz arravaló elég! és aztán egy ívet vett ki a zsebéből, melyre a nevemet aláíratta. Kecskemét, február 10. 1869. Kerekes János sk. Elöttem: Ladányi József mk.

4. sz. Alulírt jó lélekkel tanuságot teszek arról: miszerint jelen voltam a mult vasárnap Urházi korcsmájában, s láttam midőn Gábori tanító ur hordatta a bort és kávéfét a Kerekes János előtti asztalra, sőt ez utóbbi nekem is integetett, hogy menjek oda, de én nem mentem; noha Kerekes mondá is, hogy igyunk, hiszen nem a Gábori pénzére iszunk ám! sőt midőn együtt eljöttünk a korcsmából, Kerekes barátom engem felszólított: hogy mint szegény embernek, nekem is jó lesz ám az 5 frt, fogadjam el én is; majd elmegyünk együtt Gábori urhoz, és aláírunk, ő pedig ki fogja fizetni; de azért nem muszáj lesz ám a jobboldali követre szavazni. Kecskemét, február 10. 1869. Varga Gábor mk. Elöttünk: Szabó István mk. Sarkadi Sándor mk.

Ezek után tehát, midőn a reám ruházott aljas czimeket visszautasítom, egyszerűsmind ki kell mondanom azt is: hogy becsületességet és jellemzilárdságot önök egyikével sem cserélek; mit eddigi nyilvános életem, s polgártársaimnak irántam tanusított bizalma igazol; és fölemelt fővel bátran föl merek híni mindenkit: hogy bizonyítson reám csak legesekélyebb jellemtelen tettet, csak egyetlen egy megvesztegetési esetet! Vagy talán önök gorombaságokkal akarják elnémítani az igazságot? meg nem gondolva, hogy az ily fegyverek művelt emberekhez nem illenek; hiszen a kormányt magát, a minisztereket, hány felé gyanúsítják a vesztegetések miatt, és még sem lép fel oly gyalázatos fegyverekkel mint önök; s én kijelentem, hogy ez útra önöket követni nem fogom soha; mert bűnnek tartanám nemzeti irodalmunkat így meggyalázni, hanem a sértegetők ellenébe fogok tudni magamnak más lovagiasabb úton is elégtételt szerezni.

Kecskemét, február 10. 1869.

Szalkay Gergely.

ARTICLE

REPORT

The following report was presented at the meeting of the American Medical Association, held at Chicago, Ill., June 15-18, 1934.

The following report was presented at the meeting of the American Medical Association, held at Chicago, Ill., June 15-18, 1934.

The following report was presented at the meeting of the American Medical Association, held at Chicago, Ill., June 15-18, 1934.

The following report was presented at the meeting of the American Medical Association, held at Chicago, Ill., June 15-18, 1934.

The following report was presented at the meeting of the American Medical Association, held at Chicago, Ill., June 15-18, 1934.